El Girona i el dret a somiar

L'equip de Machín encadena la vuitena jornada sense perdre amb una treballada victòria contra el Mirandés. Els gols de Kiko Olivas i Cristian Herrera escenifiquen el clar domini dels gironins, que dormen a tres punts del "play-off"

El Girona i el dret a somiar

CARLES ROSELL | GIRONA

Somiar és gratis i no fa mal a ningú. Per què aquest Girona no pot colar-se al play-off i mirar de pujar a Primera? Els pessimistes diran que això és impossible, que de cap manera. Els realistes recordaran que encara queda molta Lliga, que hi ha molts equips implicats i que l'empresa no és gens senzilla. Però jugant com ho va fer l'equip ahir, tot és possible. Es va córrer del primer a l'últim segon, es va gaudir de nombroses ocasions, es va frenar el millor visitant de la categoria i, el més important: ja són vuit les jornades seguides sense perdre i 40 els punts que hi ha al sarró.

Sortir en tromba, espolsar-se del damunt l'angoixant pressió del Mirandés i buscar per bandes la porteria rival eren les consignes d'un Girona que des del primer minut va posar al damunt de la taula les seves cartes. La proposta era clara: anar a totes. La ratxa de set jornades imbatut i tenir el play-off més a prop que no pas lluny eren motius més que suficients per jugar ben motivat i això és el que va demostrar l'equip de Pablo Machín des del primer sospir. Dejan Lekic va ser l'escollit per cobrir la baixa del sancionat Jaime Mata, Javi Álamo i Aday es van mantenir a les bandes i Pedro Alcalá va ser l'altra gran novetat de d'un conjunt, el blanc-i-vermell, que va fregar el gol només començar i que si als primers 10 minuts no va posar-se per davant en el marcador només va ser perquè no el va acompanyar ni la fortuna ni tampoc la punteria.

S'havien jugat només 36 segons quan Lekic va guanyar l'esquena de la defensa. Va rebre una excel·lent passada i amb la pressió d'un defensor que ja l'atrapava va treure un xut centrat que va poder refusar Raúl. Primer avís i clara la declaració d'intencions del Girona. Al davant, un Mirandés que va respondre ben ràpid, amb un xut de lon Vélez que va marxar fora. La del de Tafalla va ser l'única aproximació amb cara i ulls d'un equip, el de Carlos Terrazas, que va anar de més a menys. Va començar elèctric, insistent i murri. Va pressionar cada sortida de pilota del seu adversari i va controlar el mig del camp. Amb un sistema ben peculiar, va acumular homes pel centre, tot buscant la velocitat del contracop i la corpulència d'Aridane a dalt. Si més no, els gironins van saber com contrarestar la proposta visitant i, de mica en mica, va anar guanyant terreny fins a controlar la batuta. Als 6 minuts, quan les forces encara estaven igualades, Borja García va gaudir d'una doble ocasió que hauria pogut fer pujar l'1-0 a l'electrònic: el seu primer xut el va treure Raúl i, el segon, el va desviar el defensa Álex Ortiz amb el cap. Tres minuts més tard, era Lekic el que ho provava, però la seva rematada no va trobar porteria.

A cada minut que passava, el Mirandés s'empetitia, mentre que el Girona anava guanyant terreny, fins que el darrer quart d'hora d'abans del descans es va convertir en l'amo absolut del partit. La possessió era seva, sense discussió, i les ocasions, també. Recordava a aquell equip de la primera volta que, tot i ser dominador i portar la batuta, no l'acompanyava la sort ni tampoc l'encert en els metres finals. En un servei de cantonada, al 28, Lekic no va connectar una rematada de cap pels pèls, mentre que el serbi va tornar a desaprofitar una boníssima oportunitat al 37. Granell va servir l'assistència i el de Krajevo, a boca de canó, va trobar la ràpida resposta d'un Raúl que va treure una mà decisiva. Semblava impossible que el Girona no anés per davant el marcador; el Mirandés feia estona que havia abaixat els braços i es limitava a defensar, tot esperant un descans que li va venir com aigua caiguda del cel.

Jugant així de bé, què calia fer a la represa Machín ho tenia molt clar i va decidir no tocar res. Confiava que el gol, tard o d'hora, acabaria arribant. En canvi, Carlos Terrazas era conscient que havia de moure alguna peça i així ho va fer. Va donar entrada a Álvaro Corral, el va situar a la mitjapunta, va avançar Ion Vélez i va asseure Aridane, que havia passat desapercebut. No va haver-hi temps per comprovar si els moviments del tècnic basc eren o no suficients per redreçar el rumb del seu equip, perquè a la primera que va tenir, el Girona va trobar aquell encert que li havia faltat al primer acte. En un servei des de la cantonada, la pilota va travessar l'àrea fins al segon pal, on va trobar Cristian Herrera; el xut del canari, desviat al cor de l'àrea, va passar emmig d'un bosc de cames fins a trobar Kiko Olivas perquè el central enviés la pilota al fons de la porteria (1-0). El gol en contra va esperonar el Mirandés, que des d'aquell moment va mostrar la seva millor versió. Es va deixar de romanços l'equip de Terrazas i va buscar la porteria de Becerra. Provencio (als minuts 49 i 53) va fer lluir el porter del Girona, que va mantenir amb vida els catalans.

Va ser llavors quan Machín va decidir moure fitxa: l'entrada de Clerc acabaria essent decisiva. Abans de la jugada clau del badaloní, Lekic va desaprofitar l'enèssima bona oportunitat davant Raúl. Un minut més tard, el mateix Clerc iniciaria el contracop al propi camp, correria un grapat de metres i penjaria la pilota a l'àrea. Allà va trobar Cristian Herrera, que va engaltar un xut, que desviat per per un defensor, va sorprendre Raúl pel cim (2-0). Partit dat i beneït, el Mirandés que ho va seguir intentant sense èxit i Jairo, que va saltar al camp als últims minuts, va fregar el tercer.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2016/03/06/girona-dret-somiar/771158.html?utm_source=rss